

„ITT NEM PÁLYA AZ ELŐÍTÉLET”

Huszonöt éves az Innovációs Gimnázium

BITTNER DÁNIEL

Nagyszabású gálával ünnepelte fennállásának 25. évfordulóját az Innovációs Szakképző, Továbbképző Iskola Központ és Gimnázium (ISZTI). A magániskola igazgatójával, Lénárt Péterrel beszélgettünk.

Magángimnáziumként nehéz volt az ISZTI elmúlt 25 éve?
Egy szóval igen, hosszabban nem annyira. A magánoktatás sosem volt az állam szíve csücske, bár nagyon nem is bántottak minket. Minden évben három-négyszeres a túljelentkezés, de a szülőktől épp annyi támogatást kérünk, hogy anyagilag kijöjünk. Hozzánk nem a leggazdagabb környékről járnak a diákok, és a tanáraink sem lesznek szuper gazdagok. Ez egy olyan iskola, ahol a gyerekek különösebb stressz nélkül le tudnak érettségizni, és közben még az sem baj, ha jól érzik magukat. Számunkra tehát ez nem a pénzről szól.

Az állami oktatáshoz képest könnyebb a helyzetük?
Inkább más. A szakmai munkába nem szólnak bele felülről – mondjuk a tankerület –, persze a kormányhivatal ellenőríz minket, ez nem is baj. Egy állami iskolaigazgatónak nem kell a fűtésszámlával foglalkoznia, míg itt pontosan látjuk, mire mennyit kell költeni, ezt a szülőkkal és tanárokkal átbeszéljük a döntések előtt. A kisebb létszámú osztályaink ráadásul hatékonyabb oktatást eredményeznek, 10-11. osztályra a legtöbben leérettségiznek angolból. Nem kell, és nem is akarunk egyen tankönyveket használni. A Mozaikkal szerződünk, a tanulók telefonon, számítógépen látják az anyagot. A poroszos testnevelés helyett novembertől februárig korcsolyázni visszük őket, konditermi lehetőséget biztosítunk. Igen, a szülőknek fizetni kell érte, de nincs apró betű: nincs benne végcépapír, fénymásolópapír vagy kréta, amit egyébként 20 éve nem is használunk az iskolában.

Érdekesítő programokat is szerveznek. Azért ennek ma van egy megosztó kicsengése...

Lehet, de nekünk ez olyan szinten fontos, hogy a felvételin is – ahol tantárgyakról nem beszélgetünk, az egyéniséget nézzük – szűrjük a rasszista, erőszakos magatartást. Kilencedikben előfordul ilyesmi a gyerekeknél, azonban mindig elbeszélgetünk velük, és hamar megtanulják, ez itt nem pálya. Senki nem bánthat senkit, mindenkire figyelünk. Egy nagyothonos tanulóknak például külön pályáztunk jeltolmácsra, kilencediktől érettségiig minden egyes órán biztosítottuk neki ezt. Leérettségizett, sőt továbbtanult. Ez nem csak neki, az osztálytársainak is fontos volt, mert közelről találkoztak egy ilyen élethelyzettel. Ha valakinek fizikai gondjai vannak, segítik, viszik a táskáját, amit hihetetlen élmény látni. Érkeznek hozzánk olyanok is, akiket abuzáltak, bántalmaztak – egy 800 fős iskolában nem tudnak figyelni erre, mi ellenben nagyon szigorúan vesszük az ilyesmit. A színesbőrű tanulóink pedig nap mint nap bizonyítják: az előítélet csupán annyi, ahogy nevezünk.

A dráma és bűvészkutatás diákjai sem kallódnak el? Nem nevel jobban egy „versenystálló”? Nem cél, hogy „versenystálló” legyünk. Aki sza-

kács, cukrász vagy kozmetikus akar lenni, ugyanúgy fontos, ráadásul tőlünk is bőven 50% feletti arányban tanulnak tovább. A Nemzeti Alaptanterv nagyon merev, ugyanakkor heti két órával szabadon gazdálkodhatunk. Így belekóstolhatnak a gyerekek a drámába vagy a bűvészetbe, utóbbiba angolul is. Ezt Holcz Gábor tartja, aki a műfajban nemzetközi élenjáró. Egyedülálló képzés az országban, 10-20 volt diákunk a mai napig kiválóan él a szakmából, akár külföldön is. Őket a gálánkra is meghívtuk. Minden gyerek profitálhat belőle, hiszen kiállást tanulhatnak.

Tervek a jövőre nézve?

A szakképzést az állam egy tollvonással eltörölte, nekünk viszont továbbra is fontos, hogy mindenki azt csinálhassa, amit szeret, és amiben jó. Nagy tervek nincsenek, kis létszámú osztályokat tanítunk. Szeretnénk, ha értékelnék egymást, akár a tanáraikat is, hiszen az országban látjuk az ezzel kapcsolatos gondokat. Nemrég egy diákunk, aki Angliában tanult tovább a pályán, felhívott, hogy visszajöjjön hozzánk tanítani. Meglepődtem, mert a bér, amit én ezért adni tudok, kint egy pizzafutár fizetése lehet. Mégis visszajött, és szeretik a diákok. Nekem ez fontos visszajelzés. Közhely, de a szülők és a gyerekek ragaszkodnak hozzánk. Ezért dolgozunk nap mint nap.

“**Hozzánk nem a leggazdagabb környékről járnak a diákok, és a tanáraink sem lesznek szuper gazdagok. Ez egy olyan iskola, ahol a gyerekek különösebb stressz nélkül le tudnak érettségizni**”